

Roos zingt en speelt gitaar, Wesley speelt gitaren, Maurice bast en Marc drumt. Dat van die som der delen is dus waar. Alle vier Tape Toys staan hun persoontje, maar stop ze in een hok of duw ze op een podium en er gebeuren (te) gekke dingen. Die chemie was er al toen ze net begonnen net begon en is nu zo'n drie jaar, zeven singles en een indrukwekkende rits optredens later nog sterker.

Wat ook waar is is dat oefening kunst baart. En kunde. Het nieuwe album laat een band horen die op alle vlakken is gegroeid. Alles is een niveautje en soms wel twee opgeschroefd, de songs, de productie, de performance.

Wat opvalt is dat Tape Toy ook een serieuze kant blijkt te hebben. We leerden de band kennen als een stel onbezorgde jonge honden met een duidelijke missie; de boel op stelten zetten. Dat lijkt niet meer het enige doel. Een deel van de nieuwe nummers getuigt van diepgang, van een diepere dimensie. Onder de oppervlakte heeft het altijd al een beetje gebroeid bij Tape Toy, maar die donkere kant komt nu duidelijk naar boven.

Dat heeft zo zijn redenen. 2020 was een rampjaar voor muzikanten. Niet kunnen optreden viel de Tape Toys erg zwaar. Alsof je een kind zijn speelgoed afneemt of een schilder zijn penseel. Plotseling stond alles op losse schroeven. Dat stemde tot introspectie wat weer zijn weerslag had op de nieuwe songs. Maar Tape Toy is en blijft toch een pretband die kundig laveert tussen sprankelende pop en snedige rock. Ook hun interne, geheel eigen logica is nog geheel intact. De band gaat links als rechts voor de hand ligt en nergens klinkt het geforceerd, nooit klinkt het als een trucje. Het klinkt gewoon als Tape Toy.

Flip van der Enden